

Vladimír Balla

Atlantída

ATLANTÍDA

Venované mojej mame Anne.

Anotácia

Príbeh je svojim obsahom a posolstvom určený pre široký okruh ľudí, pretože zánik vyspelej civilizácie sa týka každého človeka. Žánrovo tiež spadá do väčšinovej literatúry, keďže sa jedná o dobrodružnú literatúru. V príbehu sa prelína dobrodružstvo s láskou, takže na svoje si prídu muži aj ženy.

Príbeh Atlantídy bol historikmi na základe Platónových spisov, umiestnený na viacero miest na zemi. Jedným z tých miest je aj súostrovie Bahamy. V tomto pre čitateľa atraktívnom prostredí sa odohráva aj dej tohto príbehu. Hlavný hrdina, novinár Mike Montano, sa zhodou okolností stáva súčasťou vyšetrovania zmiznutých lodí pri pobreží Floridy. Na jednej z lodí sa nachádza aj jeho milovaná neter Lilly, čím sa pátranie pre neho stáva veľmi osobným. Do vyšetrovania vstupuje armáda a prípad sa stáva ešte záhadnejší. Armáda zjavne niečo tají a Mike nevie komu môže dôverovať. Pri vyšetrovaní sa zoznami so Susan a preskočí medzi nimi iskra. Postupne sa im darí záhadu odhaľovať. Ale napriek tomu, že je pre neho prípad zaujímavý, prioritou sa pre neho stáva záchrana Lilly. Nakoniec aj na základe jeho dedukcie Lilly zachráni. Ale príbeh končí veľkým otáznikom a núti čitateľa k zamysleniu sa nad odkazom legendy o Atlantíde.

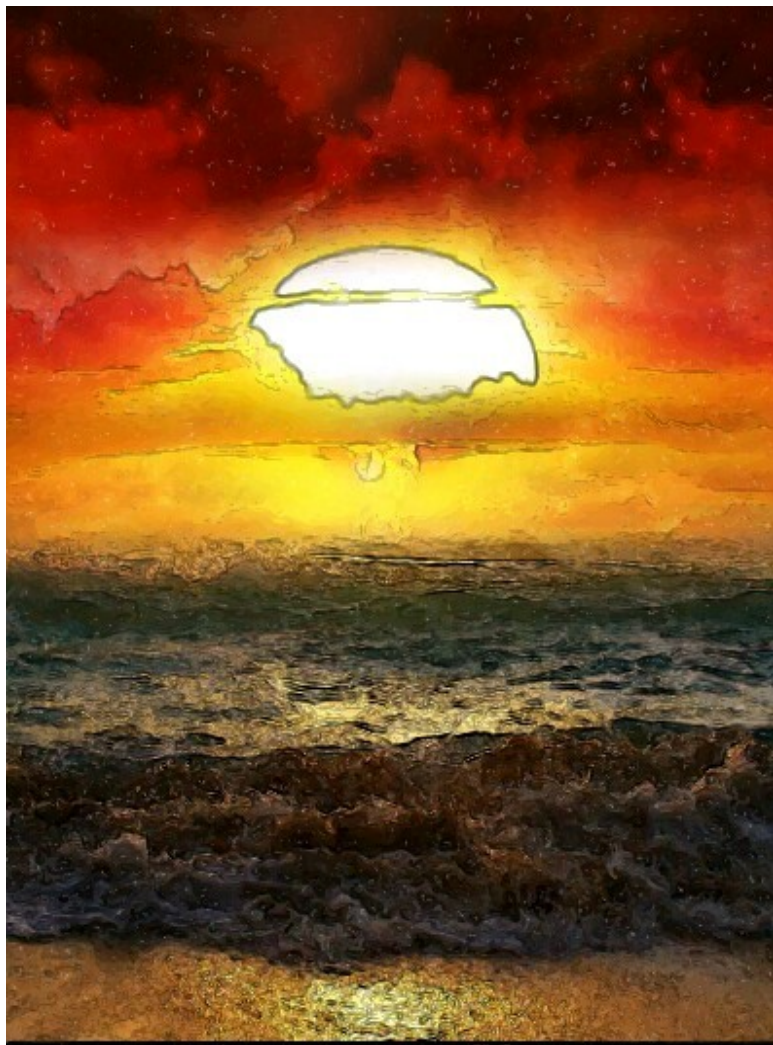
Úvod

Hovorí sa, že asi pred tisícročiami, bolo ich takmer tucet, "počas jedinej noci a jediného dňa" skvelý ostrov Atlantídu a jej obyvateľstvo pohltilo zemetrasenie a všetko skončilo v hĺbinách oceána. Nech však išlo o skutočnosť alebo nie, mýtus o potopenom ostrove sa neustále teší hlbokému záujmu. Naozaj existovala Atlantída? Nieкто prehlasuje, že jej impérium zahrňalo časti Ameriky, Afriky, Európy a dokonca i Ázie; obyvatelia Atlantídy mali červenú pleť a silné okultné schopnosti; títo ľudia zneužili technológiu na báze kryštálu, čo viedlo k ich konečnej skaze. Stonehenge, egyptské pyramídy, mágia a starodávna múdrosť sú odvodené zo znalostí niektorých obyvateľov Atlantídy, ktorým sa podarilo utiecť pred katastrofou. V poslednej dobe hľadalo mnoho expedícií pozostatky Atlantídy, najviac v oblasti Azorských či Bahamských ostrovov, kde boli v roku 1968 na pobreží Grand Bahama nájdené kamenné dosky, ktoré tvorili tzv. "Cestu Bimini". Niektorí vedci označujú tieto dosky za dôkaz existencie Atlantídy a poukazujú na proroctvo Edgara Cayca, že znovuzobjavenie Atlantídy bude veštiť globálny chaos. Iní uvažujú o tom, že mýtus o Atlantíde je založený na nedokonalejšej ľudskej spomienke na katastrofu spôsobenú v 15 storočí pred našim letopočtom erupcie Thery (Santorini) v Egejskom mori. Táto erupcia mohla zničiť ostrov (teda Atlantídu) s civilizáciou minojskej Kréty, ostrov ležiaci 90 míľ severne od Kréty. Uvedené fakty boli po prvý krát zaznamenané asi pred 2 400 rokmi Platónom v diele Timaeus. Prostredníctvom štátnika Solónu (asi v roku 600 pr.n.l) píše Platón o ceste do Egypta. "Vy Gréci ste všetci iba deti," hovoril starý kňaz Sais v Delte Solónovi, "...nemáte

žiadnu vieru, ktorá má korene v starej tradícii... "potom mu ukázal historické záznamy, kde sa Solón dočítal, že Aténčania vykonali svoje slávne činy o niekoľko tisíc rokov skôr v bojoch s druhou vyspelou civilizáciou, ktorá sa mala nachádzať za Heraklovými stĺpmi (dnešný Gibraltarský prieliv). Nakoniec kňaz popísal "ostrov väčší než Lýbia, ktorý kedysi ležal naproti úžine." Tu vznikla obrovská ríša. Jej obyvatelia vtrhli do Európy, ktorú bránili starí Grékovia pokiaľ "nezačalo zemetrasenie a záplavy.. a behom jedného strašlivého dňa a noci všetkých bojujúcich mužov nepohltila zem a pokiaľ ostrov Atlantídu nepohltilo more a nezmizol." Platón podrobne popisuje Atlantídu. Ríšu ovládalo desať kráľov. Hlavné mesto bolo obkolesené troma kruhmi kanálov; najväčší chrám v strede ostrova bol zasvätený Poseidónovy a Cleitó; v kráľovskom paláci tiekla teplá a studená voda; na pozemkoch sa chovali divoký býci. A tak ďalej. Niektorí ľudia hovoria, že takéto detaily si Platón nemohol vymyslieť. Nech je to akokoľvek, Atlantída naďalej zostáva bájnym kontinentom, ktorého existenciu sa mám ešte stále nepodarilo dokázať ani poprieť.

Atlantída a podobné záhady boli pre nás ľudí vždy akýmsi dôkazom, že existujú veci, ktoré nedokážeme racionálne vysvetliť. A to nám dávalo a dáva nádej, že našou smrťou sa naša existencia ešte nemusí končiť. Akoby človek v sebe cítil akúsi nesmrteľnosť, keď číta o dávnych civilizáciách. Ale táto viera nepramení s týchto poznatkov, tie ju iba podporujú. Táto viera je v nás od narodenia a každý ju v sebe niekde hlboko vo vnútri cíti. A preto príbehy ako je ten o Atlantíde nikdy nezostarnú a stále nás budú fascinovať. A možno raz zistíme, že sú pravdivé.

ATLANTÍDA

1.

*Oranžové slnko sa pomaly vynáralo na východnom horizonte Atlantického oceánu. Vystreľovalo svoje hrejivé lúče kĺzajúce sa po pokojnej hladine, ktorá postupne menila farbu s tmavomodrej až na tyrkysovo zelenú, a pomaly zaplavovalo východné pobrežie Floridy. Tiene jacht v prístave, strážnych veží plavčikov, paliem a domov na pláži sa skracovali. Začínal zase jeden s tých horúcich dní, ktoré trvali už niekoľko týždňov. Mike Montano, novinár píšuci pre miestny denník *Newsday*, ležal vo svojej posteli a prižmúrenými očami hľadel na budík. Bolo 6:08h a budík mal nastavený na 6:45h. Obrátil sa na druhý bok a snažil sa ešte zadriemať, aj keď bol hore už skoro hodinu. V redakcii začínal obvykle až o deviatej, ale dnes ráno sa mal zastaviť u sestry a zobrať jej dcéru a svoju neter Lilly do prístavu, odkiaľ mala ísť s triedou na školský výlet loďou. Jeho sestra Gill mala tridsaťdeväť rokov a bola už päť rokov rozvedená. A tak jej niekedy pomohol s Lilly, s ktorou mal veľmi dobrý vzťah a nahrádzal jej otca. On sám deti nemal, takže mu to nerobilo žiadne problémy. Navyše Lilly mala peknú triednu učiteľku, ktorá sa na neho vždy usmiala a z jej pohľadu sa dalo vyčítať, že by oňho možno mala záujem. Ale čo sa týka žien, Mike už nebol tým čím býval. Mal tridsaťpäť rokov a po všetkých tých sklamaniach sa jeho mienka o ženách zhoršila natoľko, že nedokázal žiadnej naplno dôverovať. Už to nebolo ako keď mal dvadsať, bol plný ideálov a v niečo veril. Veril v lásku. Dnes už iba v kútiku srdca dúfal, že nezostane celý život sám, lebo to si napriek všetkému ešte stále nedokázal predstaviť. Navyše kus jeho srdca zostal navždy v New Yorku, kde pred siedmimi rokmi nastúpil do *New York Times* v rubrike veda a výskum a kde stretol najväčšiu lásku svojho života Ann.*

Ann mala iba jednu chybu. Bola vydatá. Po troch rokoch beznádejnej záľubenosti to nakoniec vzdal a vrátil sa domov na Floridu. Vzdal sa kvôli nej prestížneho miesta a sľubnej kariéry, ale už nemohol ďalej. Vedel že by sa nakoniec utrúpil. A tak jedného dňa odišiel. Spontánne, zo dňa na deň. Pretože inak by to nedokázal. Niekde čítal, že medzi láskou a nenávisťou je len veľmi tenká hranica a teraz to chápal. Čím viac ju miloval, tým väčšmi ju "nenávidel", pretože jej srdce napriek všetkému patrilo inému mužovi. Vedel, že na chvíle ktoré spolu prežili nikdy nezabudne. Jej smiech, jej pohľad, jej vôňa mu navždy zostali v pamäti, akokoľvek sa ich snažil vymazať zo svojej mysle. Vždy bol vo vnútri citlivý a sníval o veľkej láske s ktorou by žil šťastne až do smrti. Aj keď navonok pôsobil skôr suverénne a vyrovnane, čo si všímali najmä ženy o ktorých záujem nemal nikdy núdzu. Ale nevyužíval to, pretože to nebolo to čo v skutočnosti hľadal. Neskôr si uvedomil, že sa vzťahom podvedome vyhýba, pretože chcel najskôr niečo dokázať. Niekam to dotiahnuť. Mať pocit, že robí niečo zmysluplné a aj si užiť slobodu. A keďže nedokázal mať povrchný vzťah bol radšej sám. A keď mu jeho známy z New York Times zavolať, že hľadájú novinára do rubriky veda a výskum, neváhal ani minútu. Ako keby sa mu splnil sen. Keby žil pred 500 rokmi bol by určite moreplavcom a objavoval nové krajiny. Ale v 21.storočí, keď je už všetko objavené sa novodobými moreplavcami a objaviteľmi stávajú vedci. V minulosti skúšal študovať prírodné vedy a geografiu. Ale pri všetkej tej záplave matematických, chemických a fyzikálnych vzorcov a pri uvedomení si, že sa za objavmi skrývajú týždne, mesiace a roky práce v laboratóriách, a aj to s neistým výsledkom, rozhodol sa, že bude radšej objavy sprostredkovať verejnosti. Bude si užívať ten pocit objaviteľa, aj keď z druhej línie, ale bez namáhavej práce. Ale potom sa zoznámil s Ann ktorá mala na starosti reklamu

a všetko zrazu stratilo význam. Od tej chvíle mala pre neho význam len ona a na ničom inom nezáležalo. Nikdy v živote necítil to čo pri nej a mal pocit, že už ani nikdy nebude. Ale ona by nedokázala opustiť svoju rodinu, čo ho na jednej strane trápilo, na druhej strane si ju za to nesmierne vážil. Pretože vedel, že aj ona miluje jeho. Aj keď mu to nikdy nepovedala. A tak pochopil, že musí odísť práve preto, že ju ľúbi. Aby neublížoval jej a ani sebe. Trvalo mu dlho než našiel znovu chuť do práce. Skoro rok bol doma a liečil si boľavé srdce. Neprešiel jeden jediný deň, aby na ňu nemyslel, čo nakoniec vyústilo až do zdravotných problémov. A tak si jedného dňa povedal, že musí začať žiť odznova. Ako novinár z New York Times si ľahko našiel prácu doma vo West Palm Beach v miestnom denníku Newsday. Dokonca v rovnakej rubrike, ktorú vytvorili viac menej kvôli nemu. Ženy na neurčito odsunul na vedľajšiu koľaj a užíval si život single. Ale vo vnútri bol z neho zlomený muž.

2.

Keď rybár a čerstvý päťdesiatnik John Forbes vychádzal zo svojho domu zakopol o noviny. Zodvihol ich, a hodil do ruksaku kde mal termosku s kávou a veci na prezlečenie. A ešte rybársky nôž, ktorého ostrie prechádzalo po dvoch tretinách do veľmi ostrých zúbkov, ktoré by v prípade potreby rýchlejšie prerazali lano. Bol zatvárací a nosil ho stále so sebou, odkedy sa jeho kamarát a kolega pred piatimi rokmi utopil. Spadol cez palubu a zamotal sa do rybárskej siete. Keď zistili, že nie je na palube, bolo už neskoro. Keby mal pri sebe podobný nôž bol by sa určite zachránil. Odtedy vždy, keď je na mori má na sebe okolo pása opasok s puzdrom, v ktorom má svoj nôž. Jedlo a vodu si vždy kupuje v obchode v prístave. Bol zvedavý aký bude úlovok. Odkedy sa začal špecializovať na homáre, langusty a kraby darilo sa mu lepšie. Predal svoju starú loď, ktorú mal dvadsaťdva rokov a kúpil si novú. Ani nepotreboval takú veľkú posádku. Teraz boli len štyria. Ale možno z nostalgie alebo pre istotu, mal loď upravenú aj na lov rýb. A mimo sezóny lovili niekedy aj ryby. Aj keď úlovky už zďaleka neboli také ako kedysi. Dnes bola ich práca jednoduchšia. Iba rozhodili klietky a o pár dní ich vytiahli. Potom každý ulovený kus premerali meracou šablónou a tie kusy ktoré nedosahovali predpísané rozmery hodili späť do mora. A mali zaručený odbyť. Pretože hotelov a reštaurácií bolo na pobreží viac než dost'. Keď prišiel do prístavu, jeho zamestnanci ho už čakali. "To zas bude dnes horúco John", povedal najstarší z nich Jim. "Tak nestráčajme čas", odpovedal mu John. Bolo 6:15h. Keď vyplávali bolo už pomerne teplo a slnko začínalo pripekať. Klietky mali zhodené asi 30 kilometrov od pobrežia na jednom z troch miest kde ich pravidelne zhadzovali a kde hĺbka mora dosahovala ledva 35 metrov.

John bol kapitán, kormidelník, majiteľ lode a mal na starosti predaj úlovku. Asi po polhodine plavby si John spokojne pretrel svoje veľké fúzy. Jeho inštinkt mu vrazil, že dnes budú mať šťastie a klietky budú plné. Chlapi vonku kontrolovali laná a premazávali navijaky a potápač George si pripravoval výstroj a harpúnu. Lebo v tomto období bolo more plné žralokov. Hlavne perézových. Ale niekedy sa objavil aj žralok tigrovany. John sa pripojil na stránku Národnej Meteorologickej Služby a zisťoval predpoveď počasia. V okruhu päťsto kilometrov jasno a slabý premenlivý vietor. Teplota 31 stupňov. Až pri pobreží Južnej Karolíny sa mala tvoriť oblačnosť s možnosťou večerných búrok. Sezóna hurikánov sa už definitívne skončila. Zapol automatické riadenie, zapálil si svoju obľúbenú kubánsku cigaru a vyšiel na palubu. Pozrel na more a v tom od údivu otvoril ústa a cigara mu z nich vypadla. Chlapi tak isto nehybne stáli a civeli s rovnakým úžasom na horizont. Celý horizont dookola bol zatiahnutý hustými čiernymi mrakmi ktoré sa rýchlo valili na nich. Akoby sa ocitli v oku hurikánu. Nad nimi bol ešte veľký kruh modrého neba a ešte stále svietilo slnko. Mraky boli ďaleko možno 5-10 kilometrov, ale postupovali veľmi rýchlo a postupne slnko zatienili. Zdvihol sa mierny vietor, ktorý rovnako rýchlo silnel. Počuli slabé hrmenie, ktoré tiež postupne silnelo. Bol to vlastne nepretržitý hrmot, ktorý sa menil na silné burácanie. Z vetra sa stala víchrice a loď sa začala v kruhu otáčať. Všetci boli z toho taký vykoľajený, že nevedeli čo skôr. John vbehol do kajuty a schmatol vysielacčku. Ale tá nefungovala. Vlastne nefungovali všetky prístroje. Vždy mal oceán rád a búrky obdivoval ako nádherný prírodný úkaz. Ale teraz cítil iba strach a hrôzu. Zrazu niekto vykrikol "tsunami", a John zbadal ako sa na nich valí obrovská vlna. Zvlášťne na tom bolo, že sa valila zo všetkých strán. Vlna až veľmi rýchlo rástla a vtom si uvedomili, že loď klesá. Ale

nepotápala sa. Klesala voda pod nimi a vytvárala tak mohutný lievik. Lod' sa otáčala stále rýchlejšie. Všetci sa na seba pozreli akoby na rozlúčku. Pretože vedeli, že to je ich koniec. John sa ešte stíhol prežehnat' a potichu, ale s hrôzou vysloviť slová "pane bože".

Mike sa strhol na vysoké, pravidelné pípanie svojho digitálneho budíka ktorý ukazoval 6:45h. Tak predsa sa mu podarilo zadriemať. Je zvláštne, že sa mu niekedy sníva sen ktorý akoby trval hodiny, ale v skutočnosti spal iba pár minút. Odkopol so seba prikrývku a natiahol sa. Cítil, že sa mu na čele vytvoril jemný povlak potu. Mal rád teplé floridské počasie. Ale v niektorých momentoch by sa najradšej odsťahoval niekam na Aljašku. Alebo aspoň do Montany, kde žil jeho strýko. Pomaly vstal a obliekol sa. Potom sa naraňajkoval. Keď vyšiel z domu, z jeho "staromládeneckého" domu, ako ho zvykol zo žartu prezývať, bolo už skoro osem hodín. Jemný vánok ktorý povieval od mora pôsobil osviežujúco. Aj keď malo byť horúco, v celku sa ukazoval pekný deň. Asi pôjde večer na pláž. Lilly ho čakala o 8:15 a v prístave mala byť o 8:30. Do redakcie mu to bude trvať asi 20 minút. West Palm Beach nie je ako New York. Nasadol do svojho starého Fordu ktorý mal už pätnásť rokov. Nestihol ho predať, keď odchádzal do New Yorku. Tam auto nepotreboval, pretože žil väčšinou v centre a využíval taxi dopravu. Keď sa vrátil a našiel ho v garáži, bola to jedna z mála vecí ktoré mu urobili radosť. Bolo to dobré auto. A nemusel sa obávať, že by mu ho ukradli. Tašku hodil na sedadlo spolujazdca. Mala rozšírený tvar, aby sa do nej vošiel fotoaparát ktorý využíval pracovne aj súkromne. Zál'ubu vo fotografovaní našiel v New Yorku, ale až doma na Floride urobil tie najkrajšie fotky, pretože najradšej fotil prírodu. Auto naskočilo ako vždy na prvý krát. Keď prichádzal k domu svojej sestry, Lilly ho už netrpezlivo čakala pri ceste. Bolo na nej vidieť, že sa na výlet teší. Rýchlo naskočila dozadu. "Pod'me, pod'me...,

chcem tam byť trochu skôr" . "A kde je ahoj a pusa"? Ahoj, ahoj", povedala rýchlo Lilly a vtisla mu na líce pusu. Bol to príjemný pocit. Aj keď bola Lilly jeho neter a mala len dvanásť rokov, bola z nej veľmi pekná slečna. Krásne hnedé vlasy mala spletené do vrkoča. Na hlave bielu šiltovku spod ktorej vychádzali len jemné hnedé vlnky vlasov po lícach. Hnedé oči, veľké mihalnice, plné pery a oslnujúci úsmev z nej robili jedno z najkrajších dievčat na škole. Z času na čas pripomenul Gill, že jej manželstvo malo predsa len nejaký zmysel, pretože z neho vzišla Lilly. Bola ich miláčikom. "Asi sa tak ponáhľame kvôli nejakému chlapcovi." Jemne ho šťuchla do pleca a zahanbene sa usmiala. "A čo robí mama". "Ešte spí a mohol by si pridať. Triedna sa už určite teší, že ťa uvidí". Mike sa zasmial. Bavilo ho to vzájomné podpichovanie. Keď prišli do prístavu bola tam sotva polovica spolužiakov Lilly. "Ďakujem za odvoz. Maj sa." Opäť ho pobozkala, schmatla ruksak, vyskočila z auta a rozbehla sa ku skupinke spolužiakov. Kam sa tak ponáhľá? Za tým bude určite nejaký chalan, napadlo Mikea. Pocítil miernu otcovskú žiarlivosť. Jej triedna učiteľka slečna Sommersová, mala dvadsaťosem rokov a bola to pekná štíhla blondína s dlhými vlasmi. Keď zbadala ako k nim beží Lilly rozhliadla sa po Mikeovom aute. Keď sa ich pohľady stretli letmo ho pozdravila. Mike pozdrav opätovoľal a ona sa nezabudla zvodne usmiať. Mike zvrtol volant a otočil sa. V spätnom zrkadle videl ako sa za ním díva. Mal prítom výčitky, ale ešte stále nebol pripravený na ďalší vzťah. Nebol pripravený ľúbiť inú ženu ako Ann. A ktovie či ešte niekedy bude. Cítil v sebe citové prázdno. Z myšlienok ho vytrhlo zvonenie mobilu. Volal jeho kolega Paul. "Ahoj Mike, tu je Paul. Kde si?" "Som na ceste Paul. O desať minút som tam." "Nemohol by si sa zastaviť v prístave?" "Práve odtiaľ idem. Čo sa deje?" "Pred vyše hodinou zmizla rybárska loď. Asi štyridsať minút po vyplávaní s

prístavu s ňou stratili spojenie. Už ju hľadá aj vrtuľník pobrežnej hliadky v tridsať kilometrovom okruhu od prístavu. Ďalej doplávať nemohla". "O.K., idem tam." Newsday neboli ako New York Times. Nemali zd'aleka taký rozpočet a vedecká príloha vychádzala iba raz týždenne. A mala iba pol stránky. Niekedy aj menej. A tak Mike robil aj rôzne reportáže. Ešte netušil, že tento prípad bude mať s vedou oveľa viac spoločné, ako by si dokázal predstaviť.

